

погледни отъ голѣмитѣ извори „Студенцище“, унеси се отъ височинката на манастиря Св. Наумъ, Охридъ и Охридското езеро сж едни и сжи. Ето, на изтокъ е Галичница, спуснала стрѣмни склонове къмъ езерото, на западъ — Мокра планина, на югъ Ябланица, а на северъ сж Петрини планини. Тука отлѣво е и Воятина планина. Тѣхнитѣ върхове сега сж заснѣжени и, струва ти се, че тѣхната бѣлота прави прозрачни и водитѣ на езерото. А зеленитѣ имъ цвѣтъ е отъ буйната растителностъ по склоноветѣ, обрасли съ букъ, габъръ и вѣчно зелени чемшири. Между тѣхъ благоухаятъ царствени горски цвѣта: нѣжната момина сълза, свѣтло-розовиятъ дивъ цикламъ, дивото лале и модрооката теменужка. По-низко, до самитѣ брѣгове на езерото, исполински китки отъ смокини, орѣхи, бадеми и черници, по които се виятъ шумнати лози. А по назъбениѣ тукъ-таме отвесни скали се миятъ и пълзятъ кждрави бръшляни, спустнали жилави листа до самитѣ езерни води.

Отъ всѣкжде единъ и сжщъ изгледъ — китенъ, соченъ и вдѣхновенъ. Сякашъ, когато Богъ е създавалъ тоя кжтъ, е билъ наслагалъ най-пѣстрата гама отъ багри върху палитрата си, за да подбира отъ нея всички тонове, потрѣбни за причудитѣ на неговото вдѣхновение.

Не знамъ, презъ кой день на денонощието е по-хубаво езерото. При лошо или при добро време. Кога изгрѣва слънцето ли, или когато презъ Мокра му праща своята дълга, прощална цѣлува. Когато дреме въ нѣга ли или когато, пустнало вихритѣ върху гладката си площъ, само пѣхти издълбоко, гнети се, вълнува се и съ яростни вълни блѣска равнитѣ си брѣгове? Не знамъ, Ето го утринъ. Слънцето не се е показало още нѣкжде откъмъ Буковския проходъ, и една тънка мъглица пропѣлзи по застиналата въ спокойствие вода. Като лекъ воалъ тя се прибира бавно къмъ подножието на Галичница, и първото слънчево злато се откъртва и засвлича откъмъ Мокра. Изведнажъ тамъ пламватъ пожари, езерото затрептява и едва видимо захваща да прилива единъ цвѣтъ въ другъ — отъ свѣтло розовия до бледо оранжевия. Цвѣтоветѣ на радостното утро. А предъ насъ, тамъ, до Студенчища, сградитѣ потапятъ дълбоко покриви въ бистритѣ води, и ти неволно се обръщашъ къмъ себе си и се питашъ: кое е истинската сграда и кое е нейното отражение — толкова тѣ си приличатъ едно на друго и — плътно слепили основитѣ си — толкова сж недѣлими. На мигове, обаче, ти се ще да предпочиташъ отражението. Не е ли то двореца на водния царъ, за когото отъ детински години си челъ толкова много? Неговата и отъ лебедъ по-бѣла щерка още спи. Будни сж само прислужничкитѣ ѝ — пѣстропернитѣ пѣстърви. Тѣ шетатъ върху водата, кжсатъ отъ златнитѣ нишки на слънчевата прежда и ги носятъ въ двореца. Тамъ, майстори шивачи, каквито има единствено морскиятъ царъ, ще ѝ изтъкатъ и ушитѣ най-прозрачната дреха, каквато само може да се ушие на свѣта.

Дивно, дивно е Охридското езеро съ кацналия на брѣга му Охридъ. Който не го е виждалъ, той нѣма представа за прелеститѣ на българската земя.

Ст. Чилингировъ